

steg Ejendomsskylden med 85 900 Kr. Nu fradrages der jo heraf i Henhold til Ejendomsskyldloven som skattefri 2 800 Kr. pr. Hjem, det vil sige, at den skattepligtige Stigning i Ejendomsskyldværdien blev 57 900 Kr. Af dette Beløb svares der nu til den paagældende Kommune og Viborg Amt i alt 1,75 pCt.; det vil sige, at de 10 Husmandsbrug faar en forøget Beskatning paa 1 000 Kr., 100 Kr. aarlig pr. Brug, udover den Beskatning, der hvilede paa Jorden, før denne Udstykning fandt Sted. Og det er endda forinden den sidste Overgang fra Ejendomsskyld til Hartkorn finder Sted, den sidste Femtedels Overgang, som sker i indeværende Aar. Jeg tror, at man tør sige, at man vel vanskeligt kan tænke sig et Samfund bære sig mere vanvittigt ad, end at der i en Tid, hvor der trænges til, at der bliver opført saa mange Bygninger som muligt, paalægges en saadan Straf for Opførelse af saadanne Hjem, og at i en Tid, hvor det gælder om at skabe nye Erhvervsmuligheder, paalægger man de Brug, der oprettes, en Straf af den Art. Den højtærede Indenrigsminister kan være overbevist om, at disse Husmænd ønsker ikke Ministerens Reform, der lader alt blive ved det gamle; men de interesserer sig for og ønsker en eneste Ting, nemlig Retfærdighed i den kommunale Ejendomsbeskatning, hvordan det saa har været hidtil eller ikke.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, som nu har erklæret, at man maa lade ligge, hvad man absolut ikke kan blive enig om, og til de Ting, man ikke kan blive enig om, har den højtærede Minister erkendt hører den kommunale Grundskyld. Jeg vil nu gerne spørge den højtærede Indenrigsminister om en Ting. I § 5 i Loven af 11. Februar 1863 om Ejendomsbeskatning i Købstæderne er der en Bestemmelse, som siger, at en Revision af den kommunale Skattevedtægt skal ske 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden, en Revision, der foretages af Kommunalbestyrelsen, og som stadfæstes af Indenrigsministeren, og dernæst bestemmes det, at efter denne Revision efter de 5 Aars Forløb skal der hvert tyvende Aar foregaa en Revision af disse kommunale Skattevedtægter. Er det rigtigt, at denne Revision, der i Henhold til Loven skal finde Sted hvert tyvende Aar, alligevel ikke har fundet Sted i en Række af Landets Købstæder? Endvidere spørger jeg, hvis det er rigtigt, om, hvad den højtærede Minister da agter at foretage sig. For det maa dog efterhaanden staa klart for alle, at Købstæ-

derne Skatteforhold, som i dette Øjeblik er ved at udsuge den almindelige Befolkning i Købstæderne til Marv og Ben, kan der ikke komme en Ordning paa, forinden der indføres et andet Forhold mellem Personbeskatning og Ejendomsbeskatning.

En anden Ulykke, der følger med, at Reformen af de kommunale Ejendomsskatter udsættes, er den, som opstaar rundt om i mange af de hurtig voksende Smaaflækker her i Landet, i Stationsbyerne eller andre bymæssige Bebyggelser, hvor der netop i den Tid, den store Tilvækst i saadanne Smaabyer finder Sted, paaføres de paagældende Kommuner uhyre store Udgifter til Skoler, Vevvæsen, sociale Udgifter, samtidig med, at selve den hurtige Vækst af disse Byer fremkalder en Jordværdistigning, som i dette Øjeblik gaar i de private Lommer, men som selvfølgelig burde bidrage til at dække de uhyre Udgifter, som er forbundet med en saadan hastig Udvikling i opvoksende Kommuner.

Der har under denne Finanslovbehandling været mange Venstretalere, som har henvist til den ringe Arbejdsløshed, som efter deres Sigende nu er her i Landet. Jeg vil først minde om, at denne ringe Arbejdsløshed, som man kalder det, er dog endnu større end den Arbejdsløshed, der fandtes her i Landet i 1908, da den daværende Indenrigsminister Sigurd Berg gennemførte sin Lov om offentlig Hjælp i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed. Men altsaa, flere Venstretalere har triumferet i Anledning af denne ringe Arbejdsløshed, har triumferende henvist dertil overfor dem, som hidtil har sagt, at det var skæbnsvangert, at der ikke fandt noget Indgreb Sted overfor den Krise, vort Samfund har gennemgaaet. Det, der præger denne Triumferen fra Venstres Side, er noget, der Gang paa Gang gaar igen i mange Venstrepolitikeres Argumentation, det, jeg vil kalde den Letsindighed, hvormed man behandler de økonomiske Problemer, som vort Samfund er ude for i disse Aar, en Letsindighed, som giver sig Udslag i, at man synes fuldkommen at lukke Øjnene for de forskellige Faser, som findes i det Drama, som for Tiden udspilles i Verdens Økonomi og ogsaa i vort Lands Økonomi.

Jeg husker et tidligere Eksempel derpaa. Det var den Gang, vi fra vor Side havde paapeget, hvilke Farer Landet udsattes for ved det uhyre Importoverskud i 1919 og 1920. Da saa Krisen var over os, og alle Hjul her i Landet standsede, tog Venstres Talere her i Tinget ikke i Betænkning at sige: Se, hvor vi fik Ret, se, hvordan Importoverskuddet er gaaet ned — skønt hvert